

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

ΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΑΝΝΑΜΠΕΛΛΑΣ

(Συνέχ. εκ του προηγούμενου και τέλος)
Π' όποια μέρη κ' αν περνούσε, ο Φραγκίσκος στρατολογούσε όσους ήσαν εις θέ-
ση να φέρουν όπλα και τους ένθουσιάζε.
Έτσι σε όσα από τα μέρη αυτά είχαν
φτάσει ή διαταγές της Αικατερίνης και
είχε άρχισει ή σφαγή, ο Φραγκίσκος έ-
πεφτε τριμερής κατά των σφαγίων, τους
αιχμαλωτίζει και τους φυλάκιζε.

Τέλος, κατά τα τέλη του Δεκεμβρίου,
Ξαναγάργισε στον πόνο του κ' έκει πέ-
ρασε δόλιχνο το χειμώνα, κοντά στους
άγριπτημένους του, με ήσυχια και γαλήνη.
Ένωμεταξύ ή Άνναμπέλλα είχε ανα-
κτήσει την ήγεια της κ' ή όμορφιά έ-
λαμπε πάλι στα μάγουλά της.

Ένα άαθόρηστο χαμόγελο έντυχιζε πλανιόταν τώρα στα χείλη
της. Η Λουίζα πάλι ήταν τρισευχισμένη κοντά στον άγαπημένο
της Ζάν.

Στις 25 'Απριλίου, μπροστά σ' όλους τους εύγενεις της έπαρ-
χίας, ενώ ή καρδιά της του Μονμορανού χτυπούσαν χαμόδυνα και
τά κανόνια βροντούσαν, ύπογράφει το συμβόλαιο του γάμου τους
μέσα στη μεγάλη αίθουσα των τιμών πόργου.

Όταν ο δήμαρχος έφώτισε τον έντυχιζόμενο μελλονίμο ποιά
ήταν τ' όνομά του, ο Ζάν, μολοντί ο Φραγκίσκος του είχε παρα-
δώσει άπ' την προηγούμενη ήμερα όλους τους τίτλους της κομη-
τείας ντε Μαργκενού, άπάντησε άπλά :

— Όνομάζομαι Ζάν ντε Παρνταγιάν.

Και πλήσιασε να ύπογράφη το συμβόλαιο, ενώ ζητωκραγές και
χειροκροτήματα άντηχούσαν σ' όλη την αίθουσα.

Όραία, γοητευτική μέσα στο λευκό μεταξωτό φόρεμά της, ή
Λουίζα άπλόωσε πλημμυρισμένη από συγκίνηση, τα χέρια της προς
αυτόν και ψιθύρισε :

— Άγαπημένε μου! Άγαπημένε μου!...

Την άλλη μέρα, κατά την όποια θά γινόταν ο θρησκευτικός γά-
μος, ο καρός ήταν λαμπρός κ' ή φύσις φανόταν σάν να έφωρταζε
κ' αυτή. Μονάχα ο Φραγκίσκος ήταν μελαγχολικός, γιατί ή ήμερα
έκείνη της 26ης 'Απριλίου του ήμισε ότι ποιά είκοσι άαριθμός χρό-
νων, είχε γίνει ο γάμος του στο παρεκκλήσιο του Μαργκενού με τη
λατρευτή του Άνναμπέλλα.

Και να ποιά τότε στο ίδιο αυτό παρεκκλήσιο θά γινόταν ο γά-
μος της πολυεταπημένης του κόρης με τον έλεκτό της καρδιάς της.

Όταν νύχτωσε, ο Φραγκίσκος, ή Άνναμπέλλα, οι μελλονίμοι και οι
έξέκινσαν για το Μαργκενού.

Η νύχτα ήταν ήπια και χιλιάδες άστρων φώτιζαν τον ου-
ρανό.

λήση έμπιστευτικά στο δικηγόρο του πόργου του Λονδίνου, κ' όταν
ο δικηγόρος μπήκε στο κελί του, ο Ού-
ώρμπεκ όρμησε έναντιόν του μ' ένα μα-
χαίρι και τοψ είπε :

— Άν βγάλεις μιλά, σε σφάζω! Γδύ-
σου άμέσως και δώσε μου τα ρούχα σου για
να φύγω από δω μέσα.

Ό ο δικηγόρος όμως πρόφτασε κ' έκάλε-
σε τους φρουρούς του, οι όποιοι συνέλαβαν
τον Ούώρμπεκ και τον δέσανε.

Κατόπιν του νέου αυτού τοιμηματος του
Ούώρμπεκ, ο βασιλεύς της Άγγλίας διά-
ταξε να γίνει το ταχύτερο ή δίαι του. Έτσι,
τον Νοέμβριο του 1499 ο Πέριαν Ούώρ-
μπεκ δικάστηκε και καταδικάστηκε σε θά-
νατο.

Όρμος και μεγαλοπρεπής ο νεαρός τυ-
χοδιώκτης έβάδισε προς την έξέδρα, όπου
τον περίμενε ο δήμος με γυμνωμένο το με-
γάλο σπαθί του.

Στάθηκε μιιά στιγμή, κίτταξε περιήφανα
τις χιλιάδες του κόσμου που ήταν μαζεμμέ-
νος γύρω και πόν έγνοιχάζε και είπε :

— Άν είχα νικήσει στην τελευταία μά-
χη, όλος αυτός ο κόσμος θά φώναζε τώρα :
«— Ζήτω ο βασιλεύς Ριχάρδος Δ' !»

Γονάτισε ύστερα, έσκυψε το κεφάλι του
και το σπαθί του δημίον έπεσε επάνω του
βαρύ, άμειλιτο....

Τέλος έφτασαν στο παρεκκλήσιο, που ήταν άτεριττα στολισμέ-
νο και όπου τους περίμεναν συγκεντρωμένοι όλοι οι χωρικοί των
περιχώρων.

Κοντά στο βωμό, στεκόταν μιιά γριμιά γυναικούλα, ή όποια έχυνε
δάκρυα χαράς.

Και το μυστήριο άρχισε.

Ό Ζάν και ή Λουίζα, καθώς στεκόντουσαν ο ένας κοντά στον
άλλο, κίτταζόντουσαν άδιάκοπα γλυκά μέσα στα μάτια.

Πίσω τους, σε μιιά πολυθρόνα, καθόταν ή Άνναμπέλλα και ο
στρατάρχης, ο όποιος κίτταζε μ' άνησυχία το πρόσωπό της, που
άλλαζε, για πρώτη φορά άπ' τον καιρό που είχε τρελλαθεί, όλοένα
έκρασαι.

Τέλος, ο ιερέας άλλαξε τα δαχτυλίδια, λέγοντας :

— Λουίζα Μονμορανού και Ζάν Παρνταγιάν, έσθε έννομένοι
μπρός στο Θεό και τους άνθρώπους για πάντα...

Τότε έξαφνα, ή Άνναμπέλλα σερλώθηκε όρθια, έφερε το χέρι
της στο μέτωπό της και κίτταζόντας γύρω της μ' άτορία, είπε :

— Ποιά βίαια; Ποιά βίαια; Ποιά βίαια;

— Άνναμπέλλα! Άνναμπέλλα! φώναζε τότε ο Φραγκίσκος, ρί-
χνοντας προς αυτήν βλέμματα γεμάτα άγωνία.

— Μητέρα! Μητέρα! φώναζε κ' ή Λουίζα, τρέχοντας κοντά
της.

Μιά ή Άνναμπέλλα περιέφερε επί άρεστη ώρα το βλέμμα της
γύρω της, σάν να προσπαθούσε να προσανατολισθή και στο τέλος,
ένώ μιιά λάμψη περνούσε άπ' τα μάτια της, είπε :

— Το παρεκκλήσιο του Μαργκενού... ο βωμός... Ποιάς εν' εδώ;
Η κόρη μου!... Η Λουίζα μου!... Ό!... έού είσα, Φραγκίσκο μου,
ή όνειρεόμα; Όχι! Όχι! Δέν εννε όνειρο... Είμαι πεθαμμένη και
βλέπω ό! αυτά άπ' τον πάφο μου...

— Άνναμπέλλα! Μητέρα μου! φώναξαν συγχρόως με στα-
ραγιά ο Φραγκίσκος και ή Λουίζα.

Μιά ή Άνναμπέλλα Ξαναείπε και πάλι :

— Είμαι πεθαμμένη!...

Μιά θανάσιμη γλωμάδα άπλόηθηκε στο πρόσωπό της κ' έγειρε
πρός τα πίσω. Ό Φραγκίσκος άνοιξε τα χέρια του προς αυτή και
μόλις πρόφτασε να τη δεχτή στην άγκαλιά του νεκρή.

Και τότε ο ιερέας, ο όποιος είχε ένώσει από άλιγου τους δυο νέ-
ους, είπε με φωνή έπίσημη :

— Θεέ της εύσελαχίας και των οικτιρημών... δέξου την μετα-
στάσαν... μάρτυρα της ζωής και της άγάπης...

Ένα μήνα μετά τα γεγονότα που διηγηθήκαμε παραπάνω, ο
Φραγκίσκος Μονμορανού, έχοντας πένθος βαρύ, έκανε τον περιπάτο
του κάτω στον κήπο του πόργου του.

Έξαφνα, ενώ ο ήλιος βασιλευε, είδε κάτω από μιιά δεντροστοι-
χία ένα ζευγάρι που περνούσε σριχταγκυλισμένο.

Όταν ο Παρνταγιάν και ή Λουίζα,

Ό Φραγκίσκος, κατασπινγημένος, άπλόωσε τα χέρια του προς
αυτούς και ψιθύρισε :

— Παιδιά μου, ν' αγαπιστέ. Και να είστε πάντα έντυχιζόμενα...

Έγώ σπάθηκα δυστυχής στη ζωή μου,
άλλά με άπονημμένη τώρα με τη δική σας
έντυχια για τις συμφορές μου. Φτώχη μου
Άνναμπέλλα, που είσαι τώρα και σ' για
να εύλογησής πά παιδιά μας;...

Ποιάς Ξέροι όμως. Ίσως την ίδια
στιγμή, ή ψυχή της Άνναμπέλλας να εύ-
λογούσε άπ' τον ουρανό τους δυο έντυχι-
ζόμενους συζύγους...

ΤΕΛΟΣ

ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ

ΜΕ ΔΥΟ ΔΟΓΑΚΙΑ

— Ένας Άμερικανός πολυεκατομμυρι-
ούχος νομισματοσυλλέκτης, έχει στη συλ-
λογή του ένα φαρδί και μακρότατο ζωνά-
ρι, πάνω στο όποιο εννε ραμμένα νομίσμα-
τα διαφόρων εθνών, συνολικής αξίας 100.
000 δολλαρίων, δηλαδή περίπου 16 εκα-
τομμυρίων δραχμών!

— Η αξία των πόρων της Άθάνας
άρχισε να έλαττώνεται τελευταίως σημαν-
τικά, γιατί άνώτερα σε γεύσι και ποιότη-
τα ποδρα παράγον ηδη ή Βιστζίνα και ή
Λαχομέη, από καπνό Άθάνας έπίσης, από-
ροι του όποιου μετεφέρθησαν και έφυτευ-
θησαν εκεί.

ΣΤΙΧΟΙ
ΡΟΔΑ
Στο περιθόλι σήμερα
δέν ήταν φώς τα ρόδα
άπ' την αγή ή καταχνιές
άπλόηθηκαν στους δρόμους
κι' επνίξαν το κάθε τι
πεγυρόλο που εύδασ
κι' είχεν ή μέρα, της νυχτός
τά σύγκρα και τους τρέμους.
Τά πάντα ύψωνου για το φώς
μιιά δέσησι άγλα,
ένώ φυσάει ανάλαφρο
το βραδυόν άεράκι
κι' όλα τα ρόδα της βραγιάς
κάνουσι λιτανεία :
«Άβριο το φός, θριαμεικό
κι' οός' ένα συννεφάκι»
ΡΩΜΟΣ ΦΙΛΥΡΑΣ